

med fire hjul, hvoraf de to forhjul er drejelige, håndtag og bremsere, og som er udformet til at hjælpe gangbesværede mennesker, dels i det omfang den tariferer disse rollatorer i underposition 8716 80 00 i den kombinerede nomenklatur.

(¹) EUT C 267 af 7.11.2009.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 22. december 2010 — The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs mod RBS Deutschland Holdings GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Court of Session (Scotland), Edinburgh — Det Forenede Kongerige)

(Sag C-277/09) (¹)

(Sjette momsdirektiv — ret til fradrag — erhvervelse og brug af køretøjer til leasingtransaktioner — forskelle mellem to medlemsstaters skatteordninger — forbud mod misbrug)

(2011/C 63/10)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Court of Session (Scotland), Edinburgh

Parter i hovedsagen

Sagsøger: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Sagsøgt: RBS Deutschland Holdings GmbH

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Court of Session (Scotland), Edinburgh — fortolkning af artikel 17, stk. 3, litra a), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1) — transaktioner som alene er foretaget for at opnå en skattemæssig fordel — et tysk datterselskab af en bank i Det Forenede Kongerige leverer tjenesteydelser bestående i leasing af biler i Det Forenede Kongerige

Konklusion

1) Under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende skal artikel 17, stk. 3, litra a), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag fortolkes således, at en medlemsstat ikke kan nægte en afgiftspligtig person fradrag af indgående moms betalt ved erhvervelsen af goder i denne medlemsstat, hvis disse goder er blevet anvendt til leasingtransaktioner udført i en anden medlemsstat, blot fordi de udgående transaktioner ikke har givet anledning til betaling af moms i den anden medlemsstat.

2) Princippet om forbud mod misbrug er ikke til hinder for retten til fradrag for merværdiafgiften i henhold til artikel 17, stk. 3, litra a), i direktiv 77/388 under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende, hvor en virksomhed, der er etableret i en medlemsstat, vælger at lade sit datterselskab, der er etableret i en anden medlemsstat, udføre transaktioner vedrørende leasing af goder til et tredje selskab, der er etableret i den første medlemsstat, med det formål at undgå, at merværdiafgiften forfalder for betalingerne for disse transaktioner, der i den første medlemsstat klassificeres som tjenesteydelser ved udlejning udført i den anden medlemsstat og i den anden medlemsstat klassificeres som levering af goder udført i den første medlemsstat.

(¹) EUT C 267 af 7.11.2009.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 22. december 2010 — Europa-Kommissionen mod Den Italienske Republik

(Sag C-304/09) (¹)

(Traktatbrud — statsstøtte — støtte til fordel for nyligt børsnoterede selskaber — tilbagesøgning)

(2011/C 63/11)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved L. Flynn, E. Righini og V. Di Bucci, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Italienske Republik (ved G. Palmieri og P. Gentili, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Traktatbrud — manglende vedtagelse inden for den fastsatte frist af de nødvendige bestemmelser for at efterkomme artikel 2, 3 og 4 i Kommissionens beslutning 2006/261/EF af 16. marts 2005 om Italiens støtteordning C 8/2004 (ex NN 164/2003) til fordel for nyligt børsnoterede selskaber [meddelt under nummer K(2005) 591] (EUT L 94, s. 42)

Konklusion

1) Idet Den Italienske Republik ikke inden for de fastsatte frister har truffet alle de forholdsregler, der er nødvendige med henblik på at ophæve den støtteordning, der blev erklæret ulovlig og uforenlig med det fælles marked ved Kommissionens beslutning 2006/261/EF af 16. marts 2005 om Italiens støtteordning C 8/2004 (ex NN 164/2003) til fordel for nyligt børsnoterede selskaber, og med henblik på at tilbagesøge den støtte, der blev tildelt i medfør af denne ordning, har den tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten og i henhold til artikel 2, 3 og 4 i nævnte beslutning.

2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.

(¹) EUT C 256 af 24.10.2009.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 22. december 2010 — Yellow Cab Verkehrsbetriebs GmbH mod Landeshauptmann von Wien (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Unabhängiger Verwaltungssenat Wien, Østrig)

(Sag C-338/09) (¹)

(Fri udveksling af tjenesteydelser — etableringsfrihed — konkurrenceregler — cabotagekørsel — national busrute — ansøgning om rutedrift — koncession — tilladelse — betingelser — hjemsted eller fast forretningssted på nationalt område — indtægtstab, der skader rentabiliteten af en rutedrift, der allerede er givet tilladelse til)

(2011/C 63/12)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Unabhängiger Verwaltungssenat Wien

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Yellow Cab Verkehrsbetriebs GmbH

Sagsøgt: Landeshauptmann von Wien

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Unabhängiger Verwaltungssenat Wien — fortolkning af artikel 49 ff. EF og af artikel 81 ff. EF — lovgivning i en medlemsstat, hvorefter tildeling af koncession til at drive en busrute dels er betinget af, at ansøgeren om denne koncession er etableret i denne stat, dels betinget af, at den nye rute ikke skaber fare for rentabiliteten af en eksisterende lignende busrute

Konklusion

1) Artikel 49 TEUF skal fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats retsforskrifter som dem, der er omhandlet i hovedsagen, hvorefter tildeling af en tilladelse til at drive en offentlig bybusrute, hvorved faste stoppesteder betjenes regelmæssigt i henhold til en køreplan, kræver, at de ansøgende virksomheder, der er etableret i andre medlemsstater, skal have et hjemsted eller et andet forretningssted i denne medlemsstat, før der er givet dem tilladelse til rutedriften. Derimod skal artikel 49 TEUF fortolkes således, at den ikke er til hinder for nationale retsforskrifter, der fastsætter et krav om etablering, når etablering først er krævet, efter at tilladelse er givet, og inden ansøgeren påbegynder rutedriften.

2) Artikel 49 TEUF skal fortolkes således, at den er til hinder for nationale retsforskrifter, hvorefter der alene på grundlag af en udtalelse fra en konkurrerende virksomhed, der er indehaver af en tilladelse til at betjene en rute, der er helt eller delvis identisk med den, der ansøges om, gives afslag på en ansøgning om tilladelse til drift af en turistbusrute på grund af dårligere rentabilitet hos den konkurrerende virksomhed.

(¹) EUT C 282 af 21.11.2009.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 22. december 2010 — Europa-Kommissionen mod Republikken Malta

(Sag C-351/09) (¹)

(Traktatbrud — miljø — direktiv 2000/60/EF — artikel 8 og 15 — det indre overfladevands tilstand — fastlæggelse og anvendelse af overvågningsprogrammer — undladelse — forelæggelse af sammenfattende rapporter om overvågningsprogrammerne — undladelse)

(2011/C 63/13)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved S. Pardo Quintillán og K. Xuereb, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republikken Malta (ved S. Camilleri, D. Mangion, P. Grech og Y. Rizzo, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Traktatbrud — tilsidesættelse af artikel 8 og 15 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (EFT L 327, s. 1) — forpligtelse til at fastlægge og iværksætte programmer for overvågning af overfladevands tilstand — forpligtelse til at forelægge sammenfattende rapporter om programmerne for overvågning af overfladevandet

Konklusion

1) Republikken Malta har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 8 og 15 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger, idet den for det første har undladt at fastlægge og iværksætte programmer for overvågning af det indre overfladevands tilstand i overensstemmelse med direktivets artikel 8, stk. 1 og 2, og for det andet har undladt at forelægge sammenfattende rapporter om programmerne for overvågning af det indre overfladevands tilstand i overensstemmelse med direktivets artikel 15, stk. 2.